

РЕШЕНИЕ

№ 1206

гр. София, 16.03.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 18.02.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Весела Николова

Антоанета Аргирова

при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **7350** по описа за **2010** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба от пълномощник на „И. – 3. 2001” О. и по касационна жалба от пълномощник на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност”, против Решение от 21.07.2010 г., постановено по НАХД № 2402/2010 г. на С районен съд, НО, 3^{-ти} състав. С решението е изменено Наказателно постановление № ДФР/НП-14 от 08.02.2010 г., издадено от председателя на ДА „НС”, с което на „И. – 3. 2001” О. е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лв., като е намалена санкцията на 2 000 лева. Административното наказание е наложено на основание чл. 23, ал. 4, вр. ал. 1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП), за извършено нарушение по чл. 4, ал. 7, изр. второ от същия закон.

В съдебното заседание касаторът и ответник „И. – 3. 2001” О. не се представлява. С жалбата е заявено искане да бъде отменено решението и НП, като бъде приложен чл. 28 ЗАНН. Касаторът и ответник – председателят на ДА „НС” се представлява от упълномощен юрисконсулт, който поддържа касационната си жалба и съответно, оспорва тази на дружеството. В жалбата са изложени доводи за наличие на касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т.т 1, 3 НПК, обосновани с твърденията, че: при проверката на дружеството, видно от Констативен протокол № 81/99-158 от 02.09.2009 г. са констатирани и други нарушения на изискванията на ЗМИП; въззивният съд не е съобразил

тежестта на нарушението, с оглед степента на обществена опасност; при определяне размера на санкцията наказващият орган е взел предвид критериите по чл. 27 ЗАНН. Искането е да бъде отменено решението, като бъде потвърдено НП.

Прокурорът при С градска прокуратура изразява становище за неоснователността и на двете жалби.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД в настоящия касационен състав, след като прецени приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, намира за установено следното.

Касационните жалби са подадени в срока по чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и са процесуално допустими.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК касационната инстанция е обвързана с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон касационният съд следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател, и касационният съд служебно не намира такива основания.

От фактическа страна е установено и не се оспорва, че „И. – З. 2001” О., като задължено лице, по смисъла на чл. 3, ал. 2, т. 1 ЗМИП е изплатило на 08.08.2008 г. в гр. С. паричен превод в размер на 8 200 щатски долара на установено физическо лице, но не е изисквало декларация за произхода на средствата. За извършеното административно нарушение е бил съставен Акт, № 81/99-159 от 02.09.2009 г., въз основа на който е издадено НП № ДФР/НП-14/ 08.02.2010 г. Това постановление е обжалвано пред СРС, който с оспорваното решение е изменил размера на санкцията.

Настоящият състав на касационния съд не намира основания, по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1, вр. ал. 2 НПК за отмяна на решението.

За да постанови решението си съставът на С районен съд е приел, че НП е законосъобразно, но следва да бъде намален размерът на санкцията. Последният извод е обосновал с мотиви, че: макар и определена правилно като вид и в рамките на предвидения размер, на практика не е била индивидуализирана, при спазване на приложимите изисквания на чл. 24, ал. 2 ЗМИП, вр. чл. 12 и чл. 27 ЗАНН; не е установено наказаното юридическо лице да е създадо пречки пред проверяващите; не са установени вреди от неизпълнение на законното задължение; поставената от закона граница от 10 000 лева, над която следва да бъде изисквана декларация за произхода на средствата е била превишена само с 366, 66 лева. С така изложените мотиви Съдът е обосновал наличието на смекчаващи отговорността обстоятелства, които не са отчетени от наказващия орган.

Касационната жалба на председателя на ДА „НС” е неоснователна. Наказващият орган не е обсъдил, дали са налице смекчаващи отговорността обстоятелства. Изложените в НП доводи относно размера на наложеното наказание са бланкетни. Степента на обществената опасност на деяние, което е обявено за

административно нарушение е съобразена от законодателя при определяне размера на предвиденото в Закона наказание и не може да бъде отчетено като обстоятелство, отегчаващо отговорността и като основание, по смисъла на чл. 27, ал. 3, вр. ал. 2 ЗАНН за индивидуализиране размера на наказанието.

Неоснователна е и касационната жалба на дружеството.

Имайки предвид горните съображения, както и дефиницията, дадена в чл. 93, т. 9 НК не може да бъде прието наличие на основанието по чл. 28 ЗАНН за квалифициране на случая като маловажен. Като цяло разпоредбите на ЗМИП са насочени към предотвратяване (превенция) на възможността, финансовата и кредитна система на Държавата да бъде използвана с цел „изпиране” на пари, придобити от престъпна дейност. Целта на закона е да създаде организация за осъществяване на контрол в тази насока, чрез мерките по чл. 3, ал. 1. Поради това, на лицата, изчерпателно изброени в ал. 2 на чл. 3 са вменени конкретни задължения. В този смисъл, изхождайки от важността и спецификата на обществените отношения, които се регулират от ЗМИП, неизпълнението на задължение по този закон винаги е предпоставка за съществено засягане на финансовата система, доколкото липсата на информация пречатства възможността за осъществяване на ефективен контрол. От друга страна, съгласно чл. 83, ал. 1 ЗАНН отговорността на юридическите лица за неизпълнение на предвидени в закон задължения към Държавата е обективна, „безвиновна”, поради което не се изследва съставомерност на деянието от субективна страна.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд С. - град, VI^{-ти} касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 21.07.2010 г., постановено по НАХД № 2402/2010 г. на С районен съд, НО, 3^{-ти} състав.

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:.....

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

.....